Це було в неймовірній Еспаньї,
Де земля – золота помаранча,
Там, де трави сліпучо-зелені
І де щічки сеньйор чорнооких
З-під мережаних чорних серпанків
Рожевіші за цвіт мигдалевий
Завдяки найдешевшим рум’янам.
Це було не в суворій Кастільї,
Не у сірім німім Ескор’ялі,
І не в жовтім камінням Толедо,
Та й не в білих палацах Мадріда,
Де реклама вогненна з’єдналась
З рибним смородом чорних заулків,
Не в гендлярській меткій Барселоні.
Це було на примруженім півдні,
По той бік снігової Сієрри,
Що хребтом своїм дужим і певним
Од північних вітрів захищає
Кучеряві долини оливків,
Темний пурпур розкритих гранатів
І струнке свічечки – кипариси.
Там кололи бичків сухоребрих
Не в різницях і не на біфштекси,
Бо часник, та ще з перцем червоним,
Правив там, далебі, за м’ясиво,
А на власну утіху й для спорту
Королів там своїх шанували,
В бога вірили твердо і просто.
В тім краю на двох горах розлогих
Дві фортеці старезні стояли,
А під ними – крізь рами віконні —
Мов розплюсканий келих блакиті,
Голубіли озера в долині
Й запліталися сонячні лози,
Наче руки коханки вкруг шиї.

Що в фортеці по цей бік – там ясно,
Мармурові там зали й подвір’я.
Там колони на сонці прозорі
Підпирають мережані стелі.